

מסורת הש"ס

(א) [לקמן יד.] (ב) לקמן יא,
 (ג) לקמן ט: עירובין מו,
 (ד) [נדרות ט. ויש"נ] (ה) [מנורה
 דמים פרשה ד,] (ו) [שם פרשה
 ג,] (ז) [ויקרא יז,] (ח) [שם יא],
 (ט) [ז"ל אחר דר' ר' ואינה
 מקולקלת], (י) [ג"ר רש"י עד
 שמשכן נבנה עשר תקיים ע"ש,
 (כ) [שם הרי פירוש ה"ם
 להקשות וע"ש בתוס' שכתבו פ"י
 זה כדיבור בפני עצמו מהר"ם,

הגהות הב"ח

(ה) גב' תניא כותיה דרנא
הרואה כתם מטמאה למפרע
ומה היא מטמאה אולבין וכו'
אלא משעה שראתה הרואה דם
מטמאה מעל"ע ומה היא
מטמאה מטמאת וכו' אלא
משעה שראתה חזי חזי חזי
כל"ל: (ג) רש"י ד"ה מקולקלת
וכי' מהא קופרת שבעה ואם
תראה: (ג) תוס' ד"ה אלז וכו'
קמייא דאית לה:

הגהות מהר"ב

א [תום' (גי') ד"ה ואי ממחני' וכו'] והשתא מגע כלי דמעל"ע לא מטמאה וכו'. כל"ל:

מותם ריז"י

ר' עקיבא אורזר מטמאה
את בועלה. למפרע כל מעת
לעת, כשם שגזרו שמתמאה
טוהות מעת לעת למפרע (יבמה
ד.) ר"ע לטעמיה דאמר כל מעת
לעת מטמאה את בועלה מספק
טומאת שצעה (לקמן יד.).
מיעשה ויעשה רבי כ"א.
וטיהר אף בילדה שעברו עליה ג'
עוות (שעריי חז.). אדאח
שנוכר. שלא יפה הורה (לקמן
ט.) אחר שזמר משמע דזכר
ללא ספיר עבדי (שעריי שס.).

תום' הרא"ש

תנ"א כותיה דרבא. דפסכת
בשבתא משמע משכבות
ובשבתא לא תשעא ארס וסליס
אף על גב דלקמן דר' אבהו
אדם או בורים: **ואינה** מונה
לא משה שראתה. אע"ג
דח"ק אינה מקולקלת קאמר
ל'ך עקוב אציטור דאמר
תשטאה את בועילת מי נמי
במקולקלת: **ומסמאה** את
בועלה גי' וז"ל למפרע.
לקמן פ'נן ומודים חכמים
ל'ך עקוב בראה תנא
תשטאה את בועילת ופליגי
בנמרא דא ויטמאה לא למפרע
אי להבא ומסמאה נאבן דהבא
היינו רבנן דהתם: **ואינה** מונה
אע"ג שרשה. שראתה. אע"ג
דמקולקלת למענה לחומרא
מ"מיני נדוטה אינה מונה אלא
משה שראתה ויטמאה
דפשיטא שר' (א) מיתריה
קאמר משכבות ומשכבות
נמכה נפשו אל מצי למימר אלא
אדם או בורים דאמבעה לא
מטמא אלא אובליגין ומשכבין ואי
כמוע עצמה ארס וכבירים
ליטמא. וחזקין רבנן דאמר
דסד"א דהא דקאמר חזקין
היינו דהויא אבסחא כמגע
עצמה לא ראשון. ומאי לאו
לגמרי כמגע עצמה אדחת התם
לטמא ארס טמא בורים.
ואילו חלו או אדם או בגדים.
אדא סבור להחזיקו כי כך
במעת לעת תכשכש בדא
גמורא: דלית ליה דררא
תשטאה לא חתי. חומה דהא
אמרין פסוק חתני בקודש
דער שבתא שבו נא. ומש
מעות מיתריות דלית לה
דררא תשטאה. לקודש בלא
לא לחולין שנעשו על שטרות
קדוש. וא"כ ליתניה גבי
אחרונות דלית לה דררא
תשטאה ולי ש ספרין גרסי

שמאי פרק ראשון נדה

ס' הנוגע צמשכזה צתוך
הוא וצגדים שעליו טמאים
א צתורת כהנים יכל לא
חומר אם משכזה מטמא

מבוגע עצמה מה כד
לשמא בנגיד אף מ'
לשמא בנגיד
הרואה (6) דם מממא
מממאה משכבות ומ'
כלי חרס המוקף צמיז'
למנינה ואינה מסמא
ר' עקיבא אומר מטט'
מונה אלא משעה י'
ומחממאה למפרע ומו'
משקין משכבות ומו'
מיד פתיל יומקולקל'
נעולה ואינה מונה
וזה זה תולין לא או'
אי שמייע ליה מתניתא
שמייע ליה מתניתא
לולם שמיע ליה מת'
אמינא או אדם או ב'
לא משום הכי קאמר
לעת שבגדה לקדש
הכי ליתני גבי מעלוו'
ליה דראא דטומאה
דררא דטומאה לא
דררא דטומאה אוכלין ומש'
בין דתרומה לא דקדש'
ואומר אף בשעת עפ'
היונן בה מאי דהוה
צרכה אלא לתקן ש'
מתני לישרוף שירים
שיעור וסת"ש^ט
לאחר שנזכר אמר כדי

ה' י"ד ששנ"ז נקיים
כלי חרס לעיל [ד:] וגמר
כלי חרס טפי ממשכב:
ל לימא מתניתא וליפשוט
ינוסא קל וחומר מליה
ליה: [א] ויחמירא מליה
גריד: [א] חל ארס וגריד.
חל ארס לא קמי' קל וחומר
הל המא חלו ילול במעט
ודנה עמה משכב שאין
נעמ לעת שבגדה בכות
וחומר דקמי' (מגילה כ:)
הוא דרשוי אלא גזירה
רייבא דלעיל: לא דקדש.
גם עזרשן. מתניתין היא
מות לאכול תרומה ריבות
ומהניא לה הך דיקא
ת משפטה ומתנא טמא
ולא תא תרומה בכלל
אלמא טומא מפער
נר לעיל [ד:] שחריט להכשיר
מסני. להא דרבי יהודה
לגמר: ששעור וספ. מר
נררר לה ר' יהודה דיק
מה דלא דקא מיתקנא ו
השעור ששעור השעור
ס יום שלא ירשאו ואמר
שעתה אלא שעברו עליה

٦٠

וַיֵּאָנֶה מוֹנֵה אֵלַי מִשְׁעָה שְׂרָאֲתָהּ. מִיָּמֶה פִּשְׁטָא כִּיּוֹן דְּמִקּוּלְקַטָּה לְמִיָּנִיהָ מִשְׁעָת מִכּוּס וְיֵאָנֶה וְיִדְעָת מִהִי רִשְׁתָּהּ אִם כִּי לֹא יִתְּכֹל לְסַפּוֹר ו' יָמִים וְיִבְטֹל אֵלָּא מִיּוֹם מַנִּיחָת הִכְתָּם וְיֵאָנֶה דְּמִיָּנִי שְׂרָאֲתָהּ יוֹם אֶחָד ו' יָמִים אַחֵר מִיּוֹם הִכְתָּם וְקִמָּתָהּ וְיֵאָנֶה מוֹנֵה מִיּוֹם מַנִּיחָת הִכְתָּם אֵלָּא מִיּוֹם שְׂרָאֲתָהּ

דלמינר לאו מגופה אחא אלא מעמלא.
ו'א' מתנייתא ה"א או ארס או בגידי.
 הקשה ר"י הכי מצי למימר לא ארס וא בגידי
 והא ברייתא דקמיני אצוני קמיני משכבתי ומגופה
 כמגופה ^אהושתא מנעיה לא ממומא לא ארס ולא
 בגדים ואי כמנע עממא מושתא ארס ובגדים. (ג'.)
אב' היבא דריבא דרדא דרמא
 כ'א קתני. וא"ת לימני ליה
 במעלות אחרונות דלמרינן הסם
 (חגיגה ד' פ' ב'.) חמש קמיייתא (א) אית
 לכו דררא דטומאה דלורייתא איתנהו
 צין בקדש וצין בחולין שנעשו על
 טהרת קדש במרייתא דלית איתנהו
 דררא דטומאה דלורייתא איתנהו
 בקדש כ' ט' דלית לכו דררא
 דטומאה דלורייתא כלומר שייכי
 בטומאה הנוהגת בחולין דלורייתא
 אבל במרייתא לא שייכי כלל בטומאה
 דלורייתא הנוהגת בחולין אבל אין
 לפסח דרישא קמיני טומאה דלורייתא
 וסיפא דטומאה דרצני דהא קמיני
 בקמיייתא בגדי אוכלי טרומה מדרס
 לאוכלי קדש דהוי דרצני וצבתרייתא
 נמי קמיני צירוף ורציעי בקדש דהוי
 דלורייתא וי"ל דמעט לעט לית ליה
 אפילו דררא דטומאה דרצני וא"ת
 והא מעט לעט אפילו בחולין טמא
 כשנעשו על טהרת הקדש כדאמר
 בסמוך קבלה מיהי רב שמשל דצבי
 יצחק בחולין שנעשו על טהרת הקדש
 והנך במרייתא ליתנהו בחולין שנעשו
 על טהרת הקדש ואית לכו דררא
 דטומאה טפי דפרישית וי"ל לפי
 שרגילות הוא קאט שנעקר הדס לפי
 ראייתא לך גזרו רצני אף בחולין
 שנעשו על טהרת הקדש וקאט לית לכו
 לאיצא דלמרי ומכל מקום לית לכו
 דררא דטומאה משום דנשעיה ששוסקין

בצטערות אין שם ספק טומאה'דיגן לה להניח ולפרוש מלעסוק
בצטערות שאינה יודעת מתי תראה אחרי כן: **מאי** לאו בין דקדש
בין דתרומה. וואס? ואמאי לא פריך ממתי? דעממאה מעת לעת
ונימא מאי לאו בין דקדש בין דתרומה וי"ל דפריך מהכא משום
דנתיב לפרושי אולנין ומשקין והוה ליה לפרושי גס דקדש ואס תאמר
ואמאי לא מתייב שיעמא דמלתיא בצרכי כל סימן (לקמן ע:). דעממאה
דנתיב וקדשי למפרע דשמע קדשי ולא תרומה וקסא לאיכא
דלאמרי אף לתרומה וי"ל דנקט התם קדשים משום דרשב"א פליג
ההתם אף בקדשים: **בשבדקה** עצמה בשיעור וסת. לאו
בדעיקא לגמרי קאמר דעיקא הוה לחורין ולסדקין כלאמר פריך כל
ההי' (לקמן דף יד:). דהויא טפי משיעור וסת אלף כלומר קנאה עצמה
ההואה מצי למימר דביקה דתלת דלפילו אחר זמן און ספיקא
דלדורייתא דמחייב לקמן בכל היד (סע) אשם תלוי ופילו לאו דפטור
דלדורייתא משום דמצי חתיכות משתי חתיכות אבל ספיקא דלדורייתא משוי
בגלה אלף דיתא ליה למנקט שיעור וסת ולשרוף (הג"ה). אף ברה"ר
דבשמעין של פרחודור מוכיח דאין חילוק בין רה"ר לרה"ל לטומאה דאתא
(גמורה). אבל לאחר זמן אע"ג דהוה ספק דלדורייתא אין שורפין כלאמר
בבשמעין דפרחודור ולקמן דפריך האש (דף ע:). אמרין כל שבעלה
בזאשם תלוי טהרותיו תלויות וכל שבעלה בחטאת טהרותיו טמאות ואיכא
דלאמרי כל שבעלה בחטאת טהרותיו תלויות אבל טמאות לא הוי:
בשע

העדה והלשון וזו צאה לשורף שירים שצדיה אם תמלא טמאה תשרפה
 נמך לנגיעה צדיקה דאם תמלא טמאה ודאי בשעת נגיעה נמי
 תתורמה כשיעור וס' כי היכי דלא תיכול תרומה טמאה לאחר זמן
 זמא דטומאת מפרע לא גזר היה רבנן: (נשיעור) וס'. מפרש בפ"ב
 העד ולשון וס' היינו מיד: מעשה ועשה רבי כר' אליעזר. באשה
 כי אליעזר במתניתין (לקמן ז') כל אשה שעברו עליה שלש עונות
 עונות מחמת זקנה סמוך לזנותה: לאחר שזכה. שלא יפס עשה:
 בשעת

עין משפט
נר מצוה

ל א מ"י פ"ג מהלכות משכב
ומושב הל"ח ח:
לא ב ג מ"י שס ופ"ט מהלכות
איסורי ביאה הלכה ג:
לב ד מ"י פ"ט מהלכות איסורי
ביאה הלכה ג:
לג ה מ"י פ"ג מהלכות משכב

תום' הרא"ש (המשך)

[illegible]